

Arrest

nr. 250 903 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.A.G., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasthoen origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op 1 januari 1990 in Hassankhel in het district Bagram van de provincie Parwan. Tijdens het regime van de taliban verhuisde u met uw familie naar Pakistan. Toen president Karzai aan de macht kwam keerden jullie terug naar het dorp Hassankhel. U ging niet naar school. U begon in 1396 te werken voor de Afghaanse politie. Zo'n 10 jaar geleden trouwde u met G.. Jullie hebben samen drie kinderen: A., M. en S.. Uw vrouw en kinderen verblijven bij uw ouders, S.R. en B.R., in het dorp Hassankhel.

U verliet Afghanistan omwille van problemen met de taliban. Tijdens de 12de maand van 1396 (omgezet naar de westerse kalender januari/februari 2018) begon u te werken voor de Afghaanse nationale politie. U werd tewerkgesteld in de centrale legerbasis te Maidan Shar. U voerde er voornamelijk bewakingsopdrachten uit maar diende af en toe ook iemand te gaan arresteren. Het eerste jaar verliep zonder problemen. Tijdens uw tweede jaar ontving uw vader een dreigbrief voor u van de taliban. Uw vader belde u zei u niet naar huis te komen. Uw vader ging met deze brief naar het districtshuis maar daar zeiden ze dat ze u niet konden beschermen. In de daarop volgende maanden ontving hij nog twee andere dreigbrieven. Uw vader verscheurde deze brieven voor u ze kon zien. Hij bracht u wel telefonisch op de hoogte van deze brieven. U besluit toch naar uw dorp terug te keren. Na een kleine maand gaat u met uw schoonbroer uw wapen inleveren bij de politie en zegt u niet meer voor hen te willen werken. Ze proberen u te overhalen uw laatste jaar af te werken waardoor u officieel ontslag zou kunnen nemen, maar u gaat hier niet op in. U blijft vervolgens nog een maand thuis en verlaat uiteindelijk Afghanistan. Uw schoonbroer helpt u met het nodige geld bijeen te zamelen. U verlaat Afghanistan in bezit van uw paspoort en reist per vliegtuig naar Iran, en over land via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië naar Oostenrijk. Van Oostenrijk reist u direct naar België. U komt op 26 januari 2020 aan in België en dient op 29 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban die u bedreigd hadden omdat u voor de politie werkte.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer, een foto van de eerste pagina van uw paspoort, uw legerbadge, drie certificaten van uw werk, een dreigbrief, uw huwelijksakte, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw vrouw, de taskara's van uw broers en kinderen, een kopie van uw bankkaart, enkele foto's van u tijdens de uitoefening van uw werk, en de enveloppe waarmee veel van deze documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U heeft het niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk gezocht werd door de taliban omwille van uw tewerkstelling bij de Afghaanse nationale politie. U zou in de 12de maand van 1396 (februari/maart 2018) begonnen zijn met werken voor de Afghaanse politie. Het eerste jaar van uw tewerkstelling kende u geen problemen (CGVS, p. 26), hoewel het hele dorp op de hoogte was van uw tewerkstelling (CGVS, p. 12). In de 5de maand van 1397 (juli/augustus 2019) ontving uw vader een dreigbrief die voor u bestemd was. U verklaart dat u niet goed op de hoogte bent van de datum van de brief maar dat deze vermeld wordt op de brief (CGVS, p. 26). Uit vertaling blijkt dat deze brief op 28/5/1398 (19 augustus 2019) werd verstuurd. Hierdoor zit er een grote discrepantie in de chronologie van de gebeurtenissen. U zou na de eerste brief, van 19 augustus 2019, nog 6 maanden op de basis gebleven zijn zonder naar huis terug te keren zo verklaarde u. Dit zou betekenen dat u tot februari 2020 op de basis bent gebleven. Vervolgens zou u nog zo'n 2 maanden thuis gebleven zijn. Aldus zou u tot april 2020 in Afghanistan gebleven zijn.

Echter, heeft u al op 29 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in België ingediend. Dit is een opmerkelijke vaststelling. Daarnaast kan u niet zeggen wat er in de dreigbrief staat die u overigens zelf neerlegt op het CGVS (CGVS, p. 13). U stelt niet te kunnen lezen en schrijven (CGVS, p. 13). Echter kan men van iemand die een dreigbrief neerlegt verwachten dat deze persoon weet wat de inhoud ervan is en deze kan toelichten, aangezien deze toch de directe oorzaak van uw problemen en uw vlucht uit Afghanistan vormen. Andere, persoonlijke bedreigingen kreeg u immers niet. Ook van iemand die ongeletterd is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de dreigbrief te achterhalen. Deze brief vormt immers de kern van uw asielrelaas. U had aldus aan iemand kunnen vragen om deze brief voor u voor te lezen. Uit de vertaling van het CGVS blijkt dat de taliban u niet alleen vragen om te stoppen met uw werk maar u vragen om met hen te gaan samenwerken. Het is merkwaardig dat u dit niet zou weten of dat uw vader u dit niet zou hebben willen zeggen (CGVS, p. 13, 26), gezien het belang van deze informatie.

Naast het feit dat u niet weet wat de inhoud van de dreigbrief is kan u ook niet zeggen door wie de brief werd ondertekend en of er namen worden genoemd in de brief (CGVS, p. 13). Uit de vertaling blijkt dat zowel uw naam als de naam van uw vader voorkomen in de brief. De brief werd ondertekend door Maulawi Mohammad Masoud, het hoofd van de taliban van Tagab van de provincie Kapisa, en niet door een talibancommandant uit uw provincie Parwan. U slaagt er bovendien zelf niet in één naam van een talibancommandant van uw regio te noemen (CGVS, p. 30). Daarenboven dient te worden toegevoegd dat u evenmin enige inspanning heeft gedaan om de inhoud van de andere twee brieven die werden gestuurd te achterhalen. U zou deze zelf niet gezien hebben omdat uw vader deze heeft verscheurd alvorens u terug thuis was (CGVS, p. 27). Dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat uw vader deze brieven evenmin heeft laten voorlezen is eveneens opmerkelijk (CGVS, p. 28). Hij zou het logo van de taliban herkend hebben en wist zo dat het een dreigbrief voor u betrof (CGVS, p.28). Even goed kon het om iets anders gegaan zijn. Bovendien is het opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), toen u naar de dreigbrieven werd gevraagd, verklaarde dat deze mogelijk bij uw vrouw lagen (zie verklaring, vraag 5) terwijl u reeds in Afghanistan op de hoogte was van het feit dat uw vader deze had verscheurd (CGVS, p. 30). Wanneer u naar een verklaring voor de discrepantie werd gevraagd stelt u dat u dit wel nog wou zeggen maar dat het interview plots was afgelopen en u de kans niet meer kreeg het te vermelden (CGVS, p. 30), en dus niet hoorde dat er werd geschreven dat de brieven mogelijk bij uw vrouw lagen. Dit is geen verklaring voor de tegenstrijdigheid. Er dient echter te worden opgemerkt dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat uw verklaringen op DVZ aan u werden voorgelezen en dat deze correct werden genoteerd. U had bovendien geen opmerkingen over het interview bij DVZ (CGVS, p. 3). Dat u dan nu verklaart dat u de kans niet heeft gekregen om iets toe te voegen of te veranderen kan niet overtuigen. Bovenstaande vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw problemen niet ten goede.

Wat er ook van zij, na deze dreigbrieven bent u teruggekeerd naar het dorp Hassankhel en heeft u er geen enkel probleem meer gekend (CGVS, p. 28), noch enige bedreiging ontvangen (CGVS, p. 28). Nochtans wisten de mensen in het dorp, zo verklaart u, dat u terug thuis was (CGVS, p. 29) en zitten sommigen van hen zelf bij de taliban (CGVS, p. 30). U kan echter niet zeggen wie. Aldus kan eender wie van uw dorp die talibangezind zijn, wat uw terugkeer naar het dorp nog onbegrijpelijker maakt. U bent nog zo'n 2 maanden in uw dorp gebleven zonder enig probleem (CGVS, p. 28, 29). U stelt dat u altijd binnen bleef en hierdoor geen problemen kende (CGVS, p. 29). Dit dient echter te worden genuanceerd. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog enkele keren uw huis en zelfs uw dorp verlaten heeft. Eén keer om uw wapen te gaan indienen bij de politie (CGVS, p. 27) en één keer om een paspoort te gaan aanvragen (CGVS, p. 5, 6). Door deze acties liep u de kans gezien te worden door anderen en de taliban. De taliban zijn u ook nooit komen zoeken bij u thuis (CGVS, p. 29) of hebben u ook nooit zelf benaderd (CGVS, p. 28). Het is opmerkelijk dat de taliban eerst de moeite nemen verschillende dreigbrieven naar uw huis te brengen en vervolgens geen enkele actie meer ondernemen eens u terug bent in het dorp. Men kan aannemen dat mochten ze u daadwerkelijk iets willen aandoen ze sneller actie zouden ondernemen. Men kan er immers van uitgaan dat de taliban op de hoogte waren van het feit dat u terug was in het dorp. De taliban hebben ook nooit uw familie benaderd of lastiggevallen (CGVS, p. 35). U stelt dat ze enkel in u geïnteresseerd waren. Dit klopt in de kern wel maar het is niet ondenkbaar dat ze uw familie zouden lastigvallen om u onder druk te zetten te stoppen met uw werk. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas en bijgevolg ook uw nood aan bescherming.

Daarnaast kan u niet zeggen wat er na uw vertrek nog gebeurd is (CGVS, p. 29).

Er dient gezegd dat redelijkerwijze van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst (CGVS, p. 29). Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Het feit dat uw vader u eventuele problemen zou verzwijgen omdat hij er als oude man niet over wil praten (CGVS, p. 29), zijn slechts blote beweringen die bovendien op zich geen verschoning vormen voor uw nalaten zich omtrent de evolutie van uw voorgehouden problemen sinds uw vertrek te informeren. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat u ook via anderen dan enkel uw vader zich kan informeren over deze evolutie. U heeft immers ook contact met uw schoonbroer (CGVS, p. 29), maar ook aan hem heeft u niks gevraagd. Dit klemt des te meer daar u verklaarde dat u tijdens telefonische contacten met het thuisfront niet eens informeerde naar eventuele problemen sinds uw vertrek. Dat uw familie u uit bezorgdheid niet zou inlichten, is bovendien niet te verzoenen met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban (CGVS, p. 26, 29). Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als politieman bij de Afghaanse nationale politie, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban. U had ook geen rechtstreeks contact met buitenlandse troepen en diende enkel op de basis te werken en deze te bewaken. U diende de basis ook niet te verlaten om gevechtstaken te gaan uitvoeren. Aldus bent u niet rechtstreeks betrokken geweest bij anti-talibanoperaties en slechts een 'low profile' doelwit. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden effectief gestaakt hebt voor uw vertrek uit Afghanistan en dat u ook geen bedreigingen meer kende in de periode nadien (CGVS, p. 27). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt trouwens dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Evenmin zijn er concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012; EASO, COI report Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw 'taskara' en de kopie van de eerste pagina van uw paspoort tonen hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara en de kopie van het paspoort waarvan u stelt dat die van uw vrouw is, deze taskara kan hoogstens haar identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan uw asielmotieven, hetzelfde geldt voor de taskara's van uw broers en kinderen. Uw huwelijksakte toont slechts aan dat u getrouwd bent in Afghanistan. Uw legerbadge, de kopie van uw bankkaart, de certificaten en de foto's van tijdens de uitvoering van uw job tonen uw vroegere tewerkstelling bij de politie aan, ze tonen niet aan dat u hierdoor problemen heeft gekend of zal kennen. De dreigbrief kan niet als overtuigend bewijs gelden. Documenten hebben slechts een ondersteunende functie bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De enveloppe toont slechts aan dat u post ontvangen heeft uit Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country Guidance Afghanistan 2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country%20Guidance%20Afghanistan%202019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling.

De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 224-228, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 131-134, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 248-252, beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easocoireportafghanistanssecuritysituation20190612.pdf> en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Parwan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Parwan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij de motieven van de bestreden beslissing niet kan aanvaarden en betoogt hij als volgt:

“Verzoeker meent te moeten opmerken dat dit uitgangspunt op zich niet correct is en blijk geeft van een onzorgvuldig onderzoek van de nood aan internationale bescherming. De vrees dient immers in se beoordeeld te worden met het oog op de situatie die zal ontstaan in geval van terugkeer. Ook al zijn gebeurtenissen uit het verleden een essentieel gegeven om die vrees zo realistisch mogelijk te kunnen inschatten en ook al is het onderzoek naar de geloofwaardigheid daarvan zeker een onontbeerlijk en noodzakelijk onderdeel van dit onderzoek, waarbij uiteraard ook de verantwoordelijkheid bij de verzoeker ligt om eerlijke en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen, dan nog staat het vast dat conclusies die uitsluitend gebaseerd zijn op de evaluatie dat die verklaringen over gebeurtenissen uit het verleden voor de asielinstanties niet geloofwaardig zijn, niet af doende.

[...]

Verzoeker heeft ernstige bedenkingen bij de manier waarop zijn vrees geminimaliseerd wordt.

De redenering van de bestreden beslissing staat of valt met de neergelegde dreigbrief die al dan niet klopt met de chronologie. Maar er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker totaal ongeletterd is; ook zijn vader niet trouwens.

Bovendien heeft hij geen enkele van de drie dreigbrieven zelf ontvangen -en kan hij eigenlijk ook niet weten welke dreigbrief zijn vader dan uiteindelijk heeft opgestuurd of niet. De chronologie van de gebeurtenissen is trouwens in zijn geheel problematisch want ook de data ivm vertrek en aankomst in België zijn niet volledig betrouwbaar, nochtans buiten de wil van verzoeker om, nu deze “verloren” is in de tijd. (vb : vertrekdatum uit Afghanistan : vanaf vandaag is het ongeveer 8 maanden geleden en ik was vier maand en half onderweg p. 33)

Hij heeft enkel geprobeerd deze brief naar België te halen, als bewijsmateriaal en heeft die de dag van het gehoor meegenomen. Volgens eerste nazicht staat er geen datum, behalve het jaar op de brief, maar dit wordt nog nagekeken.

In casu is het wel van fundamenteel belang erop te wijzen :

1. Dat de herkomst van verzoeker vaststaat, op basis van een gedegen herkomstcheck; hij is van arme komaf en voorzag in zijn onderhoud door als dagloner op het land te werken; van armoede ging hij bij de politie - "en aanvankelijk was het goed"
2. Dat zijn werk bij de politie in de centrale legerbasis te Maidan Shahr niet wordt betwist, eveneens na een gedegen vragenronde zowel over zijn werk als over de geografische locatie; dat hij daar hoofdzakelijk bewakingsopdrachten uitvoerde, maar geregeld ook deelnam aan arrestaties
3. Op zijn basis gebeurde enkele maanden voor zijn vertrek een grote aanslag met slachtoffers, -die verzoeker kende (p. 10)

Verzoeker was dus eigenlijk doodsbang geworden, zowel om het werk nog verder uit te voeren, als voor de bedreigingen : enerzijds kreeg hij bedreigingen en anderzijds zag hij dat het werk heel risicovol was en was hij ook daar getraumatiseerd door wat hij had gezien en meegemaakt.

Zijn ouders weenden en zagen het zo gebeuren dat ze hun zoon zouden verliezen; de enige optie was dat hij Afghanistan zou verlaten.

Het feit dat hij toch is teruggekeerd naar zijn dorp en er niets meer gebeurd is, is relatief, aangezien verzoeker er slechts een korte tijd-grotendeels binnenshuis- verbleef en de Taliban ook niet alomtegenwoordig waren.

De opmerking ivm de dreigbrief/ven en het feit dat hij deze aan zijn vrouw ging vragen, terwijl hij wist dat er al twee verscheurd waren is niet pertinent; het antwoord van verzoeker dient gewoon begrepen te worden als een antwoord van goede wil om te kijken wat hij kon doen en hij kon inderdaad één brief laten opsturen; in dit kader dient opgemerkt te worden dat ook de vraag bij het begin van het gehoor op het CGVS meestal een soort stijlfomule is en verzoekers hebben, tenzij het ernstige en consistente zaken betreft, meestal niet de alertheid om hier opmerkingen te maken, laat staan dat ze bewust zijn van het feit dat dit soort nuances problematisch kan zijn.

Het feit dat er na zijn vertrek nog dingen zouden gebeurd zijn/of niet is evenmin doorslaggevend om de vrees van verzoeker al dan niet gegrond te verklaren. Men kan er zo van uitgaan dat de algemene levensomstandigheden al lastig genoeg zijn; anderzijds zullen de Taliban de oude mensen wel met rust laten.

De algemene beoordeling dat de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk worden geacht,- en niet bewijst dat hij in het verleden al vervolgd werd door de Taliban-, is hoe dan ook niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging -in geval van terugkeer- af te wijzen.

De stelling dat verzoeker immers toch enkel maar bewakingsopdrachten op de basis uitvoerde, klopt niet met het feit dat hij ook af en toe arrestaties buiten de basis in de omliggende dorpen uitvoerde én dat de basis wel degelijk de voertuigen "onderhield" en repareerde en aldus verdacht werd van logistieke ondersteuning van de buitenlandse krachten, wat ook het bewakingspersoneel in een slecht daglicht stelde.

De bestreden beslissing voegt daar dan wel aan toe dat er uit haar informatie blijkt "dat de Taliban geen low profile collaborators vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle"; welnu, verzoeker leeft noch in Kabul, noch in gebieden die buiten de controle van de Taliban liggen, in de mate dat er wel degelijk Taliban actief zijn in Bagram/Parwan. Hier dient dus ook wel met iets meer zorgvuldigheid gekeken te worden naar een mogelijk actueel risico in geval van terugkeer.

Het feit dat verzoeker wel degelijk alle mogelijke documenten heeft neergelegd dient uiteraard in zijn voordeel te worden geïnterpreteerd, gelet op zijn herkomst en profiel.

[...]

Eveneens met betrekking tot de evaluatie van de nood aan bescherming obv artikel 48/4,§2c, dient vastgesteld te worden dat het onderzoek oppervlakkig en onzorgvuldig wordt gevoerd. De laatste stand van zaken is al verouderd, want dateert van juni 2019. Het meer recente EASO rapport van september 2020 beschrijft in de veiligheidstoestand in de provincie Parwan toenemende aanwezigheid van Taliban activiteit en veiligheidsincidenten met ernstig verhoogd aantal burgerslachtoffers (zie [URL]) overeenkomstig dit document, verlieten meer en meer burgers de regio omwille van de stijgende onveiligheid. De lezing van de commissaris generaal is éézijdig en dient geactualiseerd te worden.

In die context is het feit dat hij voor de overheid heeft gewerkt zeker een punt van verhoogde aandacht waard. Om al deze redenen vraagt verzoeker derhalve om hem alsnog het statuut van vluchteling toe te willen kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de nieuwe stukken en de bijkomende verklaringen."

2.2. Bij verweernota van 23 december 2020 brengt verweerder middels URL volgend rapport bij: “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – September 2020”.

2.3. Bij aanvullende nota van 23 februari 2021 brengt verweerder (middels URL-verwijzingen) volgende documenten bij:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018;
- EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020;
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 271-278.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn ongeletterdheid ter verschoning van zijn onwetendheid met betrekking tot de inhoud van de dreigbrieven.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing, waar wordt gesteld dat verzoekers analfabetisme hem niet belet om de inhoud van de dreigbrieven in kwestie te kennen, nu hij iemand had kunnen vragen hem de inhoud van de brieven voor te lezen. Verweerder wijst er terecht op dat de dreigbrief de kern van zijn asielrelaas vormt zodat ook van verzoeker, als ongeletterd persoon, in een dergelijk geval kan worden verwacht dat hij de nodige interesse aan de dag legt om de concrete inhoud van de dreigbrief te achterhalen.

6. Verder stelt verzoeker dat de chronologie van de gebeurtenissen in zijn geheel problematisch is nu ook de data in verband met zijn vertrek en aankomst in België niet volledig betrouwbaar zijn.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat er wat betreft de chronologie van gebeurtenissen wel degelijk een discrepantie is tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de stukken die hij zelf heeft neergelegd.

In navolging van verweerder dient vastgesteld dat verzoeker nadrukkelijk en herhaaldelijk heeft verklaard dat hij na de eerste dreigbrief nog 6 maanden op de basis verbleef (notities van het persoonlijk onderhoud van 18 augustus 2020 (hierna: notities), p. 13, p. 25, p. 26) en dat hij vervolgens 1 à 2 maanden thuis verbleef alvorens naar België te vertrekken (notities, p. 26). Op basis van verzoekers verklaringen, in combinatie met de datum vermeld op de door verzoeker neergelegde dreigbrief, met name 28/5/1398 (19 augustus 2019), zou verzoeker pas in april 2020 uit Afghanistan vertrokken zijn, dit terwijl hij onderhavig verzoek om internationale bescherming reeds indiende op 29 januari 2020.

De datum waarop verzoeker zijn verzoek indiende staat onomstotelijk vast, zodat zijn opmerkingen in het verzoekschrift, met name dat de data van vertrek en aankomst van verzoeker niet geheel betrouwbaar zijn, hieraan geen afbreuk kunnen doen.

Het door verzoeker voorgestelde verloop van de feiten is dermate incoherent dat dit de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten onderuit haalt.

7. Verzoeker legt uit dat het feit dat hij bij de DVZ verklaarde dat hij de dreigbrieven aan zijn vrouw ging vragen terwijl hij wist dat er al twee verscheurd waren, niet pertinent is, nu zijn antwoord gewoon dient begrepen te worden als een antwoord van goede wil en hij ging kijken wat hij kon doen.

Dergelijke stelling kan verzoekers verklaring voor de DVZ niet verschonen, nu logischerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zou aangeven dat er reeds twee dreigbrieven verscheurd zijn, in plaats van de Belgische asielinstanties – welbewust – voor te houden dat zijn vrouw deze mogelijks in haar bezit heeft. Dat verzoeker dit zo verklaard heeft, getuigt er dan ook van dat zijn verklaringen niet op de waarheid berusten.

8. Verzoeker meent voorts dat het gegeven dat hij naar zijn dorp is teruggekeerd en er niets meer gebeurd is, relatief is, aangezien hij er slechts een korte tijd en grotendeels binnenshuis verbleef en de taliban ook niet alomtegenwoordig waren.

Opnieuw gaat verzoeker voorbij aan de motiveringen in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nog enkele keren zijn huis, en zelfs zijn dorp, verlaten heeft (notities, p. 5-6, p. 27). Daarenboven stelt de bestreden beslissing met recht en reden dat het opmerkelijk is dat de taliban eerst de moeite nemen om verschillende dreigbrieven naar zijn huis te brengen en vervolgens geen actie ondernemen wanneer zich in het dorp bevindt.

9. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat het feit dat er na zijn vertrek nog dingen gebeurd zijn, niet doorslaggevend is om zijn vrees al dan niet gegrond te verklaren. Het punt in de bestreden beslissing betreft immers niet dat er na zijn vertrek niets meer zou gebeurd zijn, doch wel dat verzoeker heeft nagelaten zich te informeren naar eventuele gebeurtenissen die na zijn vertrek zouden hebben plaatsgevonden.

Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Daarenboven kan, gezien de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met enorme impact op verzoekers leven is, redelijkerwijze worden verwacht dat zijn familie hem zou inlichten over de evolutie van de problemen die de reden voor zijn vlucht uitmaakten.

10. Verzoeker verwijst naar zijn profiel, met name een politieagent die werkzaam was op een militaire basis, benadrukt dat hij regelmatig de basis verliet voor arrestaties en verwijt verweerder bijgevolg dat de stelling dat hij enkel bewakingsopdrachten uitvoerde niet klopt. Bovendien benadrukt verzoeker dat de taliban wel degelijk aanwezig is in de provincie Parwan en het risico bij terugkeer onvoldoende werd onderzocht.

In de verweernota brengt verweerder informatie bij waaruit blijkt dat wat betreft het veiligheidspersoneel dat een lagere functie uitoefent, er naar de concrete omstandigheden dient te worden gekeken om te bepalen of er al dan niet sprake is van een actueel en individueel risico voor vervolging (EASO *Country Guidance Afghanistan* 2019, p. 49).

Verzoekers loutere profiel is onvoldoende om aanleiding te geven tot internationale bescherming en hij maakt gelet op de concrete omstandigheden niet aannemelijk dat er sprake is van een actueel en individueel risico voor vervolging. Verzoeker stond slechts in voor de bewaking van de basis en verklaarde zelf de basis niet te verlaten. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker wel degelijk de basis verliet en deelnam aan arrestaties, blijkt uit lezing van verzoekers verklaringen dat zijn deelname aan arrestaties kaderde in zijn trainingsperiode van 4 maanden, gedurende dewelke hij geen persoonlijke problemen rapporteerde (notities, p. 8). Tijdens de uitoefening van zijn daadwerkelijke functie verliet verzoeker de basis niet en was hij mede verantwoordelijk voor het bewaken van de basis en het controleren van de auto's die daar passeerden ("*Welke andere taken had u nog?*", "*Auto's, ze kwamen met auto's in de basis en we doorzochten de wagens ook*", "*Naast deze bewakingstaken had u nog andere politietaken?*", "*We behoorden enkel tot de basis, we gingen niet naar buiten, onze enige job was deze basis te bewaken*", notities, p. 10). Uit verzoekers verklaringen blijkt aldus dat hij altijd op de basis bleef en deze niet verliet, wat de zichtbaarheid van zijn functie aanmerkelijk beperkt.

Gezien deze beperkte zichtbaarheid van een low profile-functie en de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten, kan er bijgevolg niet geconcludeerd worden dat verzoeker op basis van zijn profiel als agent in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

11. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure (overige) neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook de informatie in de verweernota van 23 december 2020 en de aanvullende nota van 23 februari 2021, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Het argument in het verzoekschrift dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst niet meer actueel is, is gelet op de actualisering van de informatie en de analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Parwan door verweerder (*cf.* verweernota van 23 december 2020 – aanvullende nota van 23 februari 2021), niet meer dienstig.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS